

Panjabi Beach Camp – Dagbog for uge 1

Af Susanne Stokholm Nielsen

Lørdag d. 6. maj.

Det er lørdag morgen, vejret er lidt småsnusket, og jeg har en forventningens kildrende fornemmelse i maven. Hvordan mon det bliver? Hvordan med vejret? Og maden? Og mon jeg kan klare lufttrykket i kabinen uden at blive helt flad? En ting er i hvert fald helt sikker. Jeg er super spændt på syv dages top volleyball under Tyrkiets strålende sol.

Lørdag aften...

Øv! Det småregner... Og de har lovet regn og gråvejr de næste tre dage.. Det var vist ikke lige det jeg forventede... Busturen til Alanya tager 2 timer, og på vejen kigger jeg ud gennem den regnvåde rude på mørke beboelseskvarterer, moskeer og øde bjergegne mens jeg funderer over hvordan det skal blive. Jeg glæder mig til at blive brugt. I lufthavnen fik jeg en lille forsmag, da jeg blev løftet højt op i luften af Bo for at alle de glade beach-camp deltagere kunne vide hvor de skulle gå hen. Det var dejligt at komme ud af den trange taske og flyveturen var forløbet fint, - ingen problemer med trykket.

Søndag d. 7. maj.

Jubbe, så får vi endeligt fødderne i sandet. Vejret er lidt gråt og overskyet, men heldigvis ingen regn, - og temperaturerne, - pyha, man kan godt mærke at vi er ved Middelhavet. Første træning forløber helt fint, og ved middagstid bryder solen frem og sandets temperatur stiger drastisk. Nå, men det er jo også det vi er her for. Maden og betjeningen på Beach Bar er helt i top, og eftermiddagens træning forløber også fint. Jeg føler mig godt brugt og det værker og dunker i hele kroppen. Man kan godt mærke at det er en hel sæson siden jeg sidst har været i brug.

Søndag aften er der velkomst og middag på stranden. Man kan tydeligt fornemme på de mange camp-deltagere at dagens strabadser også har taget hårdt på dem. De ser lidt matte

ud i koderne. Mig og mine frænder får lov til at sidde med til bords og det er bestemt en hyggelig aften. Inden middagen var der hygge-mix kampe. Det var sjovt at være med til, men der var godt nok ikke mange piger. De sad vist alle sammen hjemme på hotellet og lagde make-up...?

Mandag d. 8. maj

I dag trænede jeg med pigegruppen. Det er meget rart for de slår ikke så hårdt. I hvert fald ikke i dag hvor vi trænede cut og shots. Træningen lå fra 11-13, - lige i den værste middagshede, og der skulle vandes baner flere gange. Efter træningen gik de vist alle sammen i vandet for at blive kølet af. Pauserne mellem træningerne blev brugt fornuftigt til badeture, solbadning og afslapning, for ikke at nævne de fantastiske, gastronomiske oplevelser fra Beach-baren. Mandag aften stod på typisk tyrkisk mad i basarområdet. Uhm, det var lækkert...

Tirsdag den 9. maj.

Ha-ha. Vejrudsigten snød. Vi har ikke haft en eneste dråbe regn siden i lørdags, og det ser ud til det vil vare ved. Livet i Tyrkiet er ved at falde ind i sin vante gænge, og råbene fra minareten der kalder muslimerne til bøn blander sig med Beach-barens DJ's sommermusik-mix, og er nu ved at blive en helt naturlig del af dagens rytme. Alle kroppens muskler er godt ømme, og jeg er glad for at instruktørerne har mindet os om at strække ud efter hver træning. Ellers kan jeg slet ikke forestille mig hvor slemt det ville være. For nogle af drengene bliver der mulighed for at løsne lidt op for de medtagne muskler ved aftenens arrangement på Hotel Kleopatra, da en yndefuld og insinuerende mavedanserinde trækker de mest modige med ud på gulvet. Der bliver både vist vaskebræt og hængebug, og de mellemøstlige toner får virkelig drengenes talenter frem i dagens lys. Gad vide om de har valgt den rigtige sportsgren?

Onsdag d. 10. maj.

Onsdag er tid for massage, og der blev vist også shoppet lidt på vej ned til stranden. Ellers er det forbløffende så få tyrkiske lire der bliver spenderet, - ganske enkelt fordi man ikke har tid. Sandt nok, butikkerne har åbent til langt ud på aftenen, og der er masser af billige og mindre billige varer, men volleyball'en har bare fyldt så meget. Det er dog rart at få gang i noget shopping. Træningen går godt og der er god progression. Det lover godt for morgendagens turnering, og alle spillerne er tændte og opsatte på at bruge deres nyerhvervede teknik til at vinde den eftertragtede titel som mestre af Panjabi Open 2006. Aftenen tilbringes også på stranden med afslapning og et underholdende foredrag af de olympiske beachdeltagere Vegard Hoidalen og, fra henholdsvis Norge og Sverige. Jeg lader også op. Der bliver højst drukket en eller to fadøl pr. mand. Helt utroligt!

Torsdag d. 11. maj.

Så blev det den store dag!!! Panjabi Open 06 skal afvikles, og alle er meget tændte. Jeg har fået tjekket lufttryk og spillerne lufter nyanskaffelserne i form af ens spilletøj, smarte nye solbriller mm. Det skal nok blive en god dag. Jeg deltager igen i pigerækken, hvor et par enkelte fyre også har fået lov til at stille op. Det bliver nogle lange og tætte kampe, mange tre-sættere og alle gør det godt. Campen's favoritter gør en god figur, men må den dag se sig slået af to andre hold. Drengene hiver en enkelt kamp hjem, og turneringens eneste nybegynder har en rigtig god dag. Desværre bliver hun "hjulpet" af en repræsentant fra Panjabi-teamet, der benytter sig af feje tricks, andengangs-overspilninger og andre ufine metoder. Samtidig mangler denne noget ro på sine modtagninger, så selv om de kæmper godt bliver det vist kun til en enkelt sejr.

Torsdag aften bliver dagens gode spil fejret på behørig vis på Crazy Horse med en mexicansk menu og masser af øl og shots, også i form af body-tequilaer. En enkelt skal køres tidligt hjem

i seng, - måske pga. for meget sol i løbet af dagen??? I hvert fald ser hun meget træt ud... Resten af selskabet fortsætter på diskotek Havana Club, hvor der festes og danses i fuldmånens skær, næsten til den lyse morgen, - eller det vil i hvert fald sige, at hvis det havde været hjemme i Danmark, så havde det nok været lyst, da flertallet stavrede hjem til hotellet. Enkelte hørte vist også dagens første kald til morgenbøn fra minareten skråt overfor på hotellets tagterrasse. Et yndigt jysk par (fra herrerækken) formåede at danse så inderligt og intenst på det hævede dansegulv at stativet braste sammen under dem, og de blev forment yderligere adgang. Dreng, I har sgu' trænet for meget....

Fredag d. 12. maj.

Dagens træning var rykket til efter 11.00. Pyha for det da... Selvom jeg jo "bestemt" ikke havde drukket for meget og "overhovedet" ikke havde anstrøg af tømmermænd (hm-hm), så var det meget godt at kunne sove lidt længere, eller alternativt benytte formiddagen til at få brugt nogle flere tyrkiske lire. Træningen gik fint, og den stod på smash og serv. Det kunne godt fornemmes på nogle af spillerne, at de muligvis havde indtaget et eller andet de ikke kunne tåle i løbet af aftenen. Måske havde det noget at gøre med de hæftige tyrkiske drinks med tredobbelt alkohol. Eftermiddagen blev spenderet med lidt dasen, solbadning og e-mail oppe under halvtaget på Beach-bar. Om aftenen så vi billeder, blev sentimentale og benyttede de sidste timer til at hygge lidt med hinanden.

Lørdag den 13. maj.

"Jyderne" var taget hjem til Billund og "Københavnernes" havde et par sidste timer i sandet inden også de vendte snuden hjemad. Det var dejligt at få en sidste lejlighed til at få rørt sig lidt i sandet, finpudset de sidste grundslag og prøvet de sidste numre på menu-kortet. Med stor vemod satte vi os ind i bussen og begav os af sted mod lufthavnen efter en fabelagtig uge med beach, bold, sol, spil og masser af social hygge. Panjabi Beach Camp er helt bestemt værd at besøge igen til næste år.

Mange hilsener fra Helle's bold

PS: Et lille efterspil i lufthavnen var da Johnny absolut skulle tage den hurtige kø og endte med at forsinke hele rejseselskabet, bare fordi han ikke kunne finde sit rejsebevis... (Fjols!) - eller var det de tyrkiske lufthavnsmedarbejdere der ikke lige kunne gennemskue sådan en stor gruppe uden billet. I hvert fald kom vi langt om længe, efter megen palaver igennem check-in, og senere også paskontrollen...

Tak for i år!